

Şiirden Şiire Firar

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 06 Aralık 2020

Düşlere sarılı bir özlem adeta
Hıçkırığın hiçliğe dokunduğu o sarmal
Bitimsiz bir acı çınlayan çınlatan
Bitimi gecenin sabaha dokunmaksa meramı
Açlığın kozasında susuz iklimler
Su bilinen aşka hücum eden körebe düşler.

Matemin yazgısı
Hüznün yaldızlı Nisan tasına dolan damlalar
Hicap yüklü bir evren ve evre
Dolu dizgin seven yüreğin mabedine saklanan hecede
Saklı dokunulmazlığı şairin
Kül yutmaz yetilerinde hayatın
Safiyet yüklü bir yıldıza asılı kalan
Şiirden şiire firar eden aç gözlü bir hece
Aşkın metruk gölgesi ve hicvi
Gözümüzden sakındığımız değil mi ki
Yüreğin neferi.
Sönse ne olur sönmese ne?
Feri bitimsiz bir ateş sınıdıkça şairin dirayeti...

Tılsımlı bir d/okunuş
Savrulan perçemi rüzgarın
Kibirsiz ve temiz bir telaffuz
Elbet yalnızlığın kisvesi
Akarken hece hece
Yalıtılmış bir ömrün bakiyesi
Yazmaya durulası şiir öncesi
Geçirilen nöbette
Aslında aralıksız nöbete durduğu şairin
Meali ölümsüz bir aşktan bile öte.

Mağdur kuşlar
Mazlum mevsimde saklı tasası
Sancılı varlık yoklukla sınınan

Ateşin aruz vezni
Sahi neye denk düşer şairin yazılmayan hiçliği?

Bir göğre konuşlu gözleri
Bir aşka kilitli
Bir yalnızlık ki vebali boynuna evrenin
Kardığımız günde
Kanadığımız kadar kanatmamalıyız hani
Ne övündüğümüz ne dövündüğümüz
Varsa yoksa sözü özü bir sözcüklerle örüldüğümüz.

Aşk ki şakıyan bir bülbül
Gülse doymayan solmalara
Güneşi içinde saklı yastan taşan binlerce yasa
Elbet mabedi aşkın
Körelen ömürde saklı her gün ve her dua
Yıldızlardan dökülen her zerre
İnşa etmekse cenneti yeryüzünde
Ölse de şair ne gam
İssızlığına kurşun döken her melun yalandan öte
Bir hayat sürmüşken aşkın ve doğrunun izinde.